

THE NUMBER ONE BESTSELLER

SANTA MONTEFJORE

*Milestības
aižuējā*

SANTA
MONTEFJORE

*Milestības
aiņveidā*

SANTA
MONTEFIORE

*Here
and Now*

SANTA MONTEFJORE

*Mīlestības
dizvējā*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Mo 424

Copyright © Santa Montefiore, 2020

This right of Santa Montefiore to be identified as author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Santas Montefjores romāna "Mīlestības aizvējā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

Šī grāmata ir daiļliteratūras darbs. Vārdi, varoņi, vietas un atgadījumi ir vai nu autora iztēles auglis, vai arī izdomāts izlietojums. Jebkura līdzība ar dzīviem vai mirušiem reāli eksistējošiem cilvēkiem, notikumiem vai darbības vietām ir pilnīgi nejauša.

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-994-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

Lilijai un Sašai

Pirmā nodaļa

Sniga. Bagātīgas, pūkainas pārslas, lielas kā vates pičiņas, krita no debesīm, kamēr saullēkts cauri blīvu mākoņu pārsegam varonīgi pūlējās vēstīt par jaunu dienu. Merigolda kavējās pie virtuves loga, turēdama rokās tējas tasi. Viņas druknais stāvs bija ietērpts bērnišķīgi sārtā rītakleitā, kājās bija uzautas pieskaņotas, pūkainas čības. Merigolda priecīgi noskatījās, kā ainava viņas priekšā lēni atklājas visā savā krāšņajā maigumā. Dārzs pamazām iznira no tumsas: īvju dzīvžogs, puķu dobes un krūmi, koki ar mezglainiem, līkiem zariem – viss sakumpis un nekustīgs, dusošs dziļā miegā zem biezas, greznas segas. Bija grūti iztēloties, ka sasalušajā augsnē mājo dzīvība. Gandrīz neiespējami domās uzburt ainu ar pavasarī ziedošiem irbenājiem un kaučuka kokiem.

Dārza tālākajā galā līdzās viņas vīra Denisa darbnīcai cauri krītošajam sniegam neskaidri bija saredzama ābele. Ar savu resno stumbru un mezglainajiem zariem tā līdzinājās mistiskam radījumam, kas, senas burvestības ķerts, palicis tur, kur bijis, vai vienkārši sastindzis salā, jo ārā patiešām bija ļoti auksts. Merigoldas skatiens aizķērās pie putnu barotavas, kas vientulīgi karājās vie-

nā no zariem. Tā vēl aizvien spēja piesaistīt pa kādam bezbailīgam putnam, kas plivinājās tai apkārt, cerēdams atrast kādu nepamanītu sēklu. Iepriekšējā dienā Merigolda barotavu bija piepildījusi, bet nu tā bija tukša. Viņai sametās žēl izsalkušo putnu, kuriem vienīgi viņas barotava palīdzēja pārlaist ziemu. Izdzērusi tēju, viņa uzvilks zābakus un izies ārā piepildīt barotavu no jauna. Sajutusi, ka tiek novērota, viņa pagriezās un ieraudzīja Denisu, kurš stāvēja uz sliekšņa, ar maigumu noraudzīdamies viņā. Deniss bija uzposies, lai dotos uz baznīcu, uzvilcis tumši zilu uzvalku ar kaklasaiti. Viņa sirmie mati vienā pusē bija izšķirti ar celiņu un gludi saķemmēti, bārda rūpīgi apgriezta. Vēl aizvien raudzīdamās uz vīru ar tām pašām divdesmitgadīgas meitenes acīm kā abu pirmajā tikšanās reizē pirms četrdesmit gadiem, Merigolda nodomāja, ka viņš ir ļoti izskatīgs. Viņa izslējās un draiski atbildēja uz Denisa smaidu.

– Uz ko tu skaties? – viņa apvaicājās.

– Uz tevi, – viņš atbildēja, un viņa zilās acis jautri iemirdzējās.

Merigolda nogrozīja galvu un no jauna pievērsās dārzam.

– Snieg, – viņa sacīja.

Deniss nostājās viņai līdzās pie loga, un abi ar vienlīdz lielu patiku sāka raudzīties ārā.

– Skaisti, – viņš nopūtās. – Patiešām skaisti. – Aplīcis roku Merigoldai ap vidukli, Deniss pievilka viņu sev klāt un uzspieda skūpstu uz viņas deniņiem. – Vai atceries pirmo reizi, kad saņēmu tavu roku, Goldij? Arī toreiz snīga, vai ne?

Merigolda iesmējās.

– Tu man to atgādini ikreiz, kad snieg, Denis.

Viņš kautrīgi pasmaidīja.

– Man patīk to atcerēties. Skaista sieviete, skaista nakts, snieg, un es turu viņas roku. Tā bija silta. Tu to neatrāvi. Tad es sapratu, ka varu cerēt. Tu ļāvi man turēt savu roku. Tolaik tas nozīmēja daudz.

– Tu nu gan esi vecs romantiķis! – Viņa piešķieba galvu, zinādama, ka tūlīt sekos vēl viens skūpst.

– Tu mīli savu veco romantiķi, – viņš nočukstēja, pieglaudis seju viņas matiem.

– Jā, mīlu, – viņa atteica. – Tu piederī pie retas sugas. Tādu kā tu mūsdienās vairs nav. – Viņa viegli papliķēja vīram pa krūtīm. – Tagad ej apsēdies, un es tev tūlīt atnesīšu tēju.

– Arī tādu kā tu mūsdienās vairs nav, – Deniss noteica un pagājās tuvāk virtuves galdam, kur viņu uz krēsla jau gaidīja melnbaltais kaķis Maks. – Turot tavu roku, man kļuva skaidrs, ka esmu noķēris pavisam īpašu meiteni.

Virtuvē miegaini iešļūca viņu meita Sūzija puķainā pidžamā, garā, pelēkā jakā un mīkstās zeķītēs. Gaišie, neķemmētie mati biezās šķipsnās krita viņai acīs. Visa viņas uzmanība bija pievērsta vienīgi viedtālrunim.

– Labrīt, mīļā, – Merigolda priecīgi uzbilda. – Vai tu jau redzēji, ka ārā ir sniegs?

Sūzija pat nepacēla galvu. Sniegu viņa bija redzējusi. Un kas par to? Apsēdusies savā ierastajā vietā blakus tēvam, viņa gandrīz nedzirdami nomurmināja:

– Labrīt.

Deniss un Merigolda saskatījās, saprazdamies bez vārdiem. Merigolda paņēma divas krūzes, lai, kā jau ik rītu,

uzvārītu Denisam tēju, bet Sūzijai – kafiju. Šī ierastā kārtība viņai sagādāja prieku. Tā viņai lika justies vajadzīgai, un Merigoldai ļoti patika justies vajadzīgai. Tad viņa atcerējās, ka tagad viņi te vairs nebija tikai trīs vien, un paņēma vēl vienu krūzi.

– Miļo stundiņ, vai redzējāt, kas notiek ārā? Sniegs! Tagad neviens visā valstī vairs nekur netiks, – drūmi noteica vecmāmiņa, nesteidzīgi ienākdama virtuvē. Merigoldas māte cītīgi centās visur atrast kaut ko nelāgu un jutās patiesi laimīga vienīgi tad, ja viņai tas izdevās. – Vai atceraties sešdesmit trešā gada ziemu? – Viņa ievilka gaisu caur sakniebtām lūpām. – Mēs veselu nedēļu netikām ārā no mājas! Tavam tēvam nācās izrakt ceļu ar lāpstu. Viņš toreiz pamatīgi samocija muguru, jā gan. Izgāja cauri visam karam bez nevienas skrambas un sabeidza sev muguru, rokot mums ceļu ar lāpstu. – Viņa ciešāk ietinās rītasvārkos un nodrebinājās. – Nemūžam neaizmirsīšu to aukstumu. Ārprāts, gluži kā Sibīrijā.

– Vai tu kādreiz esi bijusi Sibīrijā, vecmāmiņ? – Sūzija vienaldzīgi apvaicājās, neatraudama skatienu no telefona.

Vecmāmiņa izlikās to nedzirdam.

– Atšķirībā no tevis, Sūzij, mums nebija tādas greznības kā centrālapkure, – viņa turpināja. – Aukstums bija briesmīgs. Logi no iekšpuses apledoja, un uz tualeti vajadzēja skriet pāri visam dārzam. Tolaik tualete atradās ārpus mājas. Jūs pat nespējāt apjēgt, cik ļoti jums ir paveicies.

Merigolda pameta skatienu ārā pa logu. Redzot sniegu, viņai bija uzlabojies garastāvoklis. Var jau būt, ka neviens nekur netiks, viņa priedīgi nodomāja, toties ārā izskatīsies kā ziemas pasakā.

– Cik jauki, – vecmāmiņa noteica, kad viņai priekšā, kā jau pienākas, tika nolikta tējas tase. Astondesmit sešu gadu vecumā viņas cirtainie mati bija kļuvuši sirmi, augums trausls, bet seja sakrokojusies kā kreppapīrs, toties viņas prāts vēl aizvien bija tikpat ass un koncentrēts kā allaž. Gadi viņai bija atņēmuši daudz, taču tas viņai nebija laupīts. Iedevusi vecmāmiņai avīzes krustvārdu mīklu, Merigolda piegāja pie bufetes, lai ieliktu tosterā divas maizes šķēles. Daudzus mēnešus uzmanīgi pierunātā un iedrošinātā vecmāmiņa bija apmetusies pie Merigoldas un Denisa tikai pirms nedēļas. Viņa nebija vēlējusies atstāt mājokli, kurā bija pavadījusi visus savas laulības gadus un uzaudzinājusi abus bērnus – Patriku un Merigoldu –, kaut arī viņas jaunās mājas atradās tikai dažu minūšu gājiena attālumā, turklāt tai pašā ielā. Viņa bija uzstājīgi apgalvojusi, ka lieliski spēj pati par sevi parūpēties, un sūdzējusies, ka jūtas tā, it kā ar varu tiktu iestumta paradīzes uzgaidāmajā telpā, kaut nepavisam nav gata va turp doties. Un tomēr, par spīti visai ņurdēšanai, viņa bija pārdevusi savu māju par glītu summu, apmetusies pie meitas un omulīgi iekārtojusies savā jaunajā istabā. Viņa bija pieprasījusi, lai Deniss novāc pie sienām pieliktās gleznas un aizstāj tās ar viņas gleznām, un labsirdīgais Deniss bija paklausījis. Merigolda tikmēr bija viņai palīdzējusi izkravāt mantas un sakārtot tās pēc viņas prāta. Patiesībā starp māti un meitu ātri vien bija nepiespiesti izveidojusies noteikta kārtība. Vecmāmiņa atklāja, ka viņai galu galā tomēr ļoti patīk, ja citi ir viņas rīcībā, un Merigolda jutās priecīga, ka var gādāt par vēl kādu, jo viņai ļoti patīka būt noderīgai. Viņa jau vairāk nekā trīsdesmit gadus vadīja ciema veikalu un pasta nodaļu. Vi-

ņa darbojās arī dažādās komitejās, gan pašvaldībā, gan vietējā baznīcā, gan arī dažās labdarības organizācijās, jo viņai patika būt aizņemtai. Sešdesmit sešu gadu vecumā Merigolda vēl negrasījās rīties. Vecmāmiņas klātbūtne radīja viņā siltu apziņu, ka viņa ir kādam vajadzīga.

– Bet man ļoti patīk sniegs, – viņa noteica, iesizdama pannā olas.

Vecmāmiņa caur brillēm pētīja krustvārdu mīklu.

– Neviens visā valstī nekur netiks, pieminiet manus vārdus, – viņa atkārtoja, nogrozīdama galvu. – Es vēl labi atceros to sešdesmit trešā gada ziemu. Lopi nobeidzās, cilvēki nosala līdz nāvei, nekas nedarbojās. Visur tikai nāve un iznīcība.

– Nu, bet es atceros divtūkstoš desmitā gada ziemu, un mēs visi to pārdzīvojām, – atteica Sūzija, vēl aizvien pētīdama savu telefonu.

– Ko tu vispār dari ar to krāmu? – vecmāmiņa noprasīja, pāri galdam to vērtējoši nopētīdama. – Tu visu rītu neesi no tā ne acu atrāvusi.

– Es strādāju, – Sūzija neskaidri nomurmināja, ar kopu roku atglauzdama matus no sejas.

– Viņa ir influencere, – Merigolda iejaucās, pamādamā Sūzijai, kura to gan neredzēja. Viņa nepamanīja arī mātes lepno, kaut gan nedaudz apjukušo sejas izteiksmi.

– Kas tā influencere tāda ir? – vecmāmiņa noprasīja.

– Tas nozīmē, ka visi grib būt tādi kā es, – Sūzija vienaldzīgi un bez jebkādas ironijas paskaidroja.

– Viņa raksta par modi, ēdienu un... par dzīvesstilu, vai ne, mīļā? – Merigolda piebilda. – Pa druskai no visa, un viņa to publicē savā instagrama kontā. Tev vajadzētu to apskatīt, fotogrāfijas ir ļoti skaistas.

– Vai tad var kaut no nopelnīt, darot pa druskai no visa? – vecmāmiņa apvaicājās. Izklausiņās, ka viņa nav pārliccināta, vai influenceres darbs ir vērtīgs.

– Pienāks diena, kad viņa pelnīs daudz. – Deniss atbildēja meitas vietā, jo naudas pelnišana bija sāpīgs temats. Vasarā Sūzija bija nosvinējusi savu divdesmit piekto dzimšanas dienu, taču pat negrasījās ne izvākties no mājām un atrast kādu mājokli sev pašai, ne arī meklēt to, ko vecāki uzskatīja par īstu darbu. Kāpēc gan viņai vajadzētu izvākties no mājām, ja māte par visu gādāja, bet vecāki par visu maksāja? Nelielā summa, ko viņa nopelnīja, strādājot par ārštata žurnālisti, tika iztērēta par drēbēm un kosmētiku, lai varētu uzturēt sociālo tīklu profilus, taču neviens no vecākiem nebija gatavs sākt viņai to pārnest. Sūzijai bija smags raksturs, ko vēl pasliktināja milzīgā vilšanās par viņas godkāriģo plānu lēno īstenošanos. Kamēr Sūzijas vecākā māsa Deizija bija pabeigusi universitāti un nu Milānā vadīja izsmalcinātu dzīvi kopā ar savu draugu itālieti, pavadīja nedēļas nogales Parīzē un Romā un strādāja pasaulslavenā muzejā, pati Sūzija bija iestrēgusi savā mazajā, dzimtajā ciemā, dzīvoja pie vecākiem un sapņoja par slavu un bagātību, kas tā arī nebija uzradusies.

– Es pelnu naudu, rakstot avīzēm un žurnāliem, apmēram tā. Es veidoju profilu, palielinu sekotāju skaitu. Tas nav tik ātri, – Sūzija nopūtās, noskumusi, ka veci ļaudis neko nesaprot no sociālajiem tīkliem.

– Ak, jūs, mūsdienu cilvēki! – Deniss pasmaidīja, cerēdams pielabināties meitai. – Mūs, vecūkšņus, jūs tikai mulsināt.

– Man instagramā ir gandrīz trīsdesmit tūkstoši sekotāju, – meita atteica, nedaudz atplaukdama.

– Tiešām, mīļā? – Merigolda atvaicāja, īsti nesaprazdama, ko tas nozīmē, tomēr pieņemdama, ka šāds skaitlis ir liels. Sūzija bija izveidojusi instagrama kontu arī savai mātei, lai viņa varētu uzturēt saziņu ar meitām. Un Merigolda patiešām tā arī darīja, lai gan pati npublicēja nevienu ierakstu. Mobilais telefons viņai ne pārāk patika. Viņa labprātāk runāja ar cilvēkiem aci pret aci.

Deniss atšķīra avīzi un iemalkoja tēju. Merigolda ķērās pie viņa īpašā svētdienas ēdiena gatavošanas: divas ceptas olas, kraukšķīgs speķis, desiņa, pilngraudu maizes grauzdiņš un karote konservētu pupiņu, tieši tā, kā viņam garšoja. Kad viņa nolika šķīvi Denisam priekšā, viņš pasmaidīja, un viņa acīs iedzirkstījās mīlestība. Deniss un Merigolda vēl aizvien uzlūkoja viens otru tikpat mīļi un maigi, kā jau cilvēki, kuru mīlestība gadu gaitā kļuvusi vēl stiprāka.

– Sūzij, vai tev arī kaut ko gribas? – Merigolda apvaicājās. Sūzija neatbildēja. Gaišo matu aizkars bija izveidojis necaurredzamu barjeru. – Nu, tad es iešu pabarot savus putnus, – viņa noteica.

– Tie nav tavi putni, mammu, – aiz matiem atskanēja Sūzijas balss. – Kāpēc tu vienmēr saki, ka tie ir tavi? Tie ir vienkārši putni.

– Tāpēc, ka viņa tos baro, gluži tāpat kā tevi, – paskaidroja Deniss, košļādam desu. Atlikusī teikuma daļa "un, kamēr viņa tevi ēdina un gādā par tevi, tu vismaz varētu izrādīt viņai kaut nelielu pateicību un laipnību" palika neizteikta. – Garšo lieliski, Goldij! Gardi!

– Tādā aukstumā viņi tik un tā nobeigsies, – piezīmēja vecmāmiņa, domādama par putniem un prātā iztēlojamās pilnu dārzu ar putnu liķīšiem.